

O neprihănire „în legătură” cu legea

Marti, 13 aprilie 2010

Gili Cârstea

Evitând să se lase prinsă în capcana semantică a împotrivorilor soliei 1888, care persistau să creadă că Jones și Waggoner predicau îndreptățirea prin credință, Ellen White a susținut mereu că Domnul a trimis „lumină prețioasă,” care este cu adevărat „solia îngerului al treilea,” și care, primită, se va transforma în marea strigare a îngerului din Apocalips 18.

Definiția ei, oricât de extravagantă sau tenebroasă pare ea pentru unii, a rămas neschimbată și continuă să confrunte generația prezentă: „Neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea.”

Explicații pentru această definiție nu găsim nicăieri. Ellen White nu a făcut niciodată comentarii la acest subiect. Deși cunoșteau definiția ei, Jones și Waggoner nu au explicat niciodată ce înseamnă aceasta. Nici nu au afirmat vreodată că așa se poate numi solia încredințată lor.

Lubitorii soliei 1888 de mai târziu – Andreasen, Wieland, Short, Brinsmead, Douglass – nu au văzut nimic special în ea, și nu au încercat să înțeleagă de ce neprihănirea lui Hristos este în legătură cu legea. Au spus doar că solia Jones-Waggoner unea doctrina protestantă a îndreptării prin credință cu doctrina sanctuarului încredințată mișcării advente. Într-un sens, este adevărat, dar cei mai mulți au înțeles de aici că este vorba de îndreptățire plus sfințire, clasică noastră imagine despre neprihănirea prin credință.

Definiția soriei White nu are impactul convenit din cauza unei foarte limitate înțelegeri a legii. Dacă legea despre care vorbește aici sora White este legea celor zece porunci, atunci definiția este clară și nu prezintă nicio dificultate: Isus era neprihănit deoarece trăia în ascultare de cele zece porunci. Nici nu avea cum să trăiască altfel, El fiind Dumnezeu; iar Dumnezeu nu păcătuiește și nici nu poate fi ispitit să păcătuiască. A luat trup de om, ca să poată fi ispitit să păcătuiască, dar oricum nu putea păcătui, El fiind Dumnezeu.

Aceasta este o înțelegere greșită a neprihănirii lui Hristos, pe care solia 1888 venea să o corecteze. Mesagerii spuneau bisericii că dacă Hristos a fost neprihănit deoarece era Dumnezeu, omenirea este pierdută și nu are nicio șansă să fie recuperată din mizeria păcatului și morții. Taina credinței nu este, spunea Jones, „Dumnezeu venit în trup sfânt,” ci „Dumnezeu venit în trup păcătos,” acel trup pe care îl cunoștea omenirea pierdută. Dar ei nu au elaborat conceptul acesta al neprihănirii în legătură cu legea.

Definiția soliei 1888 devine interesantă atunci când sesizăm o altă perspectivă a legii, aceea că legea lui Dumnezeu este principiul creației după care funcționează viața, adică legătura, conexiunea la izvorul vieții, la pomul vieții.

Legea fundamentală a creațiunii prevede ca fiecare ființă din univers, „de la serafimul luminos și sfânt până la om,” să fie un templu, o locuință a lui Dumnezeu. Doar pe această cale poate fi oferită ființelor create nemurirea. Doar fiind părtași de natura lui Dumnezeu pot ființele create să posede viața lui Dumnezeu. Legea aceasta este fundamentul creațiunii, și împotriva ei s-a ridicat „serafimul luminos și sfânt.”

În legătură cu *această* lege este neprihănirea lui Hristos, predicată în 1888, ceea ce schimbă complet datele problemei. Prin urmare, Hristos era neprihănit deoarece Se afla sub jurisdicția mării legi aflate la temelia creației lui Dumnezeu, lege care declară că „omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180).

Hristos era un membru al familiei omenești, după cum spusese Moise odată, ridicat „din mijlocul tău, dintre frații tăi” (Deut 18:15). Frații Lui se aflau sub jurisdicția legii păcatului și a morții, deconectați de la izvorul vieții, rupti de viața lui Dumnezeu.

În Hristos, Dumnezeu a revenit în templul Său, după scopul Său etern. Într-un membru al omenirii căzute, venit pe linia genealogică naturală, Dumnezeu a așezat sistemul de operare divin. În locul legii păcatului și a morții a fost așezată legea Duhului de viață. Unirea dintre divin și uman a produs o nouă familie umană, primul „născut dintre mai mulți frați” (Rom 8:29) fiind Omul Isus Hristos. El este războiul cerului în care s-a țesut neprihănirea aceea în care nu există nicio fibră de concepție omenească. Neprihănirea Sa, viața Sa fără păcat, se datora exclusiv părtașiei cu natura divină, plinătății dumnezeirii locuind în templul inimii.

Când spunea că El nu poate face nimic de la Sine Însuși (Ioan 5:30), Hristos recunoștea că este un membru al familiei omenești. Tot ceea ce făcea El se datora Tatălui care locuia în El (Ioan 14:10), iar groaza că cele două naturi s-ar putea despărți transforma transpirația Lui în sânge.

Hristos a fost răspunsul lui Dumnezeu la teologia fundamentală a rebeliunii lui Satana, că părtașia de natură divină este un sistem de sclavie și control. În mijlocul unei civilizații decimate de legea păcatului și a morții, Dumnezeu a ridicat un monument al legii eterne a creațiunii. A arătat ce poate ajunge omenirea, dacă acceptă legea Duhului de viață în locul legii păcatului și morții.

Eșecul bisericii rămășiței este acela că nu a văzut neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea, legea fundamentală a creațiunii, legământul cel veșnic. Nunta nu poate avea loc atâta timp cât credem că neprihănirea lui Hristos *nu este* în legătură cu legea. Nimeni nu va intra „dincolo de perdea,” atâta timp cât socotește că este îndreptățit juridic, legal, și că nu este nevoie de legea Duhului de viață instalată realmente în templul inimii.

Acești 120 de ani de învârtit în jurul muntelui Sinai spun, oricui este dispus să asculte, că fără să vedem neprihănirea lui Hristos *în legătură cu legea* frontierele Canaanului ceresc vor rămâne mereu doar subiect de inspirație pentru poeții și compozitorii noștri.